

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀνίητος, γλυκύνετε πατέρα ;...
θυμᾶται και δὲν λημονεῖ νανένας τὴν ἡμέρα,
ποῦ πρωτοβγήσαν τρομερὰ
τοῦ Κοροδοῦ τοῦ πατέρα.

Θυμᾶται και δὲν λημονεῖ τὸν βογγο, τὴν λαχάρα,
θυμᾶται τὴν δέχασαι τῶν σανιδῶν ἀντάρα,
τὸ φοβερὸ τάνάβρασμα τῆς γῆς και τοδρανοῦ,
κι' ἐκείνην τὴν Μπαρμπάσενα τοῦ Παπασασινοῦ.

Κάμποσα χρόνια' πέρασαν σάν νῦτανε μὰ' μέρα,
κι' ἀκόμη μένονε Ξανλοῖ και σείνουν τὸν αἰθέρα
τῶν θεομορφόων οἱ τραγμοῖ, τῶν πατερῶν οἱ κόροτοι,
ποῦ κελαιδοῦσαν' λευθεριά
μὲ τοῦ Φερλοῦ νάντεριά,
τὰ ῥάσα τοῦ Δεσπότη.

Κάμποσα χρόνια' πέρασαν κι' ἀκόμ' ἀνατριχίλα
βαθερά μᾶς βόσκει τὴν καρδιά, κι' ἀκόμη τόσα ξύλα
γὰ μεγαλείων σθερὰν
μᾶς κάνουν σκαλοπέτρα
σάν τρώσιμα σημεῖνῶ,
ποῦ δὲν τὸ φθάνουν μάγια.

Κάμποσα χρόνια' πέρασαν μὲ τόσο καρδιοχτύπι,
κι' ἔλλειμμάτ' ἔν' περίσσευσαν, ἀλλὰ μὲν ἀλλὰ δὲν λείπει.
Κάμποσα χρόνια' πέρασαν, κι' οὔτε σιγμὴ ντροπιάσαμε
πόθους τοῦ γένους και σκοπούς,
και τὴν σθερὰ τῆς Ἀλεπούς
πολλαῖς φοραῖς τὴν' πῆσαμε.

Κάμποσα χρόνια' πέρασαν
κι' οἱ γέροῖ παραγέρασαν,
και τρέχει τὸ Βασίλειον μ' αἰτιούς σάν' Ἀνυλόκη,
και συζητοῦν πολιτικὰ
γυναῖκες σάν τὴν Ναυσικὰ
και σάν τὴν Πηνελόπη.

Κάμποσα χρόνια' πέρασαν μὲ γέλοιο, μὲ παιχιδία,
και τότ'α δυναμίτιδες γινῆσαν τὰ σανιδία.

Φρενιάζει τὸ Βασίλειον μὲ πόλεμον ἐμφύλιον.

Γιὰτὶ Μωρηῶς και Ρούμელი σηκόνονται στὸ πόδι ;
γιὰτὶ και πάλι πρόσωπα μᾶς δείχνουν θρηωδῆ ;
Γιὰτὶ βογγοῦν βαρερά βαρερά
στεριαῖς και περιγιάλα ;
μῆνα μαλλόνουνε θεριά ;
μὴ σφάζονται βουβάλα ;

Μῆτε θεριά μαλλόνουνε, μῆτε βουβάλα σφάζουν,
μόνον ὁ γέρος καταργεῖ κἄποια πρωτοδικεῖα,
κι' ἀπὸ Μωρηῶ και Ρούμელი μὲ βρόντους τὸν Ἐσφρηζοῦν
κι' ἔπου πετύχουν κἄδρο του τὸ σχίζουν μὲ κἄνια.

Τινάζει μύθρους ὁ Μωρηῶς, ἡ Ρούμელი μονηκρίζει,
συλλαλητήρια, φωνή,

κι' ἡ Κόρινθος ἀλλοφρονεῖ,
κι' ἀκούεις χαυλίδοντα τρομακτικὰ νὰ τρέξῃ.

Παιτοῦ παράπονο βαθύ,
γκράδες, τουρέμει και σπαθί.
Λυπητερά λυπητερά
σημαίνουν ἢ καμπάσας,
κι' ἀντὶ παιδιῶν μὲ πατερά
τρέχουν και σκουζούν μάντας.

Μεγάλην ἐπανόστασιν καθένας τραγοῦδῃ,
τρέχουν' στὸν Μεντιέλοπουλο, τρέχουν' στὸν Κροκιδῃ.
Μὰ κι' ὁ Κοροδογιαννόπουλος ἐφῆναε μὲ τόνο :
πρωτοδικεῖον τοῦ λοιποῦ' στὴν Κόρινθον δὲν θάχεται,
κι' ὁ Θεωδωράκης μοναχὸς ψιθύρισε μὲ πῆνο :
Κοροδογιαννόπουλο τὸν λέν και τὸ Κοροδοῖ μάχεται.

Ἐρμὰ και ξεχαρβάλωμα, και σὲ ζεφόνωτ' αἶθρας
φυσοῦ σημαῖας μαύρας,
σιδηροδρόμους σταματοῦν και σπάζουν παραθύρια
και τὸβαλαν ἀπόφαι να κόψουν τὰ γεφύρια,
κι' ἀκούεις ἀστραπόβροντα κι' ἀνέβουν και κορώνουν
κι' ἀπὸ παντοῦ μᾶς βεβασιούν πὸς φόρους δὲν πληρώνουν.

Φουρτέλα δυναμίτους' στὴν Κόρινθο τινάζουν,
τρομάρας, κορμογαλασσαῖς,
κι' ὀρκίζονται σ' ἴης ἐκκλησιαῖς :
πρωτοδικεῖον ἔλοι των ἢ θάνατος φωνάζουν,
κι' ἐρρέκαεε πολλοῖ φωνή : κενυπῆς, πολιεμάχοι...
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός... οἰχτήσαν τοῦ Νομάρχη.

Φουρτέλα σκιάζουν τὰ πουλά και βρόντοι σμερδαλοῖ,
τροχίζε το Ρωμαιοῖ τὸ πένα και τὸ πᾶλα,
κι' ὁ Θεωδωράκης εἶπε, κι' ὁ Θεωδωράκης λέει :
δῶστε μου γρήγορα στρατό, πεζούρα και βαββάλα.

Μὰ δῶστε μου και σκαπανεῖς, δῶστε και πυροβόλα,
και ρίχτε μέσα σ' ἔλα,
και κανονοβολήστε καθένα ποῦ πεισιμόνει
κι' ἔδους γὰ φόρους μελετοῦν νὰ σκάσουνε κἄνονι.

Στρατοῖς γυρνεῖ φλογερὸς ὁ γέρος τῆς Κοροδόνας
και τρανολάλησε φωνή' στῶν θρηῶν τὴν κολίδα :
τι θέλετε, μορε παιδιὰ, στρατοῖς γὰ Μανεδόνας ;
σὲ σὰς χρειάζεται στρατοῖς γὰ τὴν ἐνδὸς Ἑλλάδα.

Ὁ κόσμος ἀνταρξάζεται
κι' ὁ γέρο Βάλτος ραβᾶται.

Γὰ τὴν Ἀθήνα πιδανὸν κι' ἀποὺς νὰ ξεκινήση,
κι' ἔνα συλλαλητήριον' ψηλά' στὸ Καραπενήσι,
συλλαλητήριον τρανό,
σπαθὶ ἐστυμνωμένο,
μᾶς ἀποστελλεῖ κεραντὸ
σὲ ψήφισμα κλεισμένο.

Στρατοῖ και σκευὴ ξεκινοῦν,
και' στὴν Κυπαρισσία
ὀρκίζονται πὸς θὰ γενοῦν
ἐσπερινὴ θυσία.

Και λὲν νὰ στήσουν προτομὴ
κ' ἄγαλμα φιλιτιώτη
'στὴν Θεσσαλονίκη, ποὺ κορμὴ
λυγρὰ κυπαρισσίου.

Φωνάζουν καὶ στὴ Λεβιάδα
τοῦ Νισοῦ τοῦ Μπουφιῶτη·
λυσάξετε, μοῦρε παιδιά,
κἀτὰ τοῦ Κορδοσιῶτη.

Κι' ἔδω συλλαγήτρια, κι' ἔδω φωταῖς καὶ λαύρας,
καὺ μὸς ἐξιστορήσετε,
καὶ μὲ σημάιαις μάστρας
τὸ μάτι τῶν μανιόστες.

Ἐμπρός, ἀε δρεάμοιεν κι' ἄμεις κατ' Ἀθηναίων ἀργίλοι,
τοῦ γέρον προαικόπημα πατάξετε θρασὺ,
κι' ἄλλα καὶ τρεῖς ἄλλα τῶν ἀσεβῶν τὸ χεῖλ,
ποῦ τὴν εἰκόνα προσκοινοῦν τοῦ γέρον Μαυροῦ.

Μὲς στὴ Βουλὴ κοιτάξετε
καὶ στερόσετε τὴν κάνα,
καὶ τὸν Μπουφιῶτη πιάσετε,
'μυήσετε καὶ τοῦ Δάππα.

Μὰ μὲς στὴν τόση ταραχῇ,
ποῦ ἔσπλησαν κι' οἱ δοῦλοι,
μόνον ἢ Θήβα συμμαχῇ
μὲ τὸν οὐπετὸ παππολιῶ.

Γιατὶ τὴν δόξα Λεβιάδα τὴν ἔχει σὺν στομάχῳ
ἀφύτου Ἰήτηρος κι' αὐτὴ Προποδοκίω νάχη.

Ὁ δὲ Μπουφιῶτης μὲ θυμὸ
καὶ τεκτομένο τὸν λαϊμὸ
τὸν Καραπάνο ρώτησε, τὸν ἄνδρα τὸν πολέπειρο,
πῶς καταγοῦν τῆς Λεβιάδας κι' ἀφίουν τὸ τῆς Ἀρεῖας,
κι' ἑαίνος εἶπε πῶς μ' αὐτὸ θὰ πάραμ τῆς Ἡλείου,
κι' ἔχει γὰρ τοῦτο μάρτυρας ἄλους τοὺς νέους χάρτας.

Βροτοκοποῦν ἔδω κι' ἐκεῖ... καπιῶναι τὸ Ζητοῦν,
κι' ἢ Μάνη μὲ τὸ Γόθειον τετόνεο τὸ ρουθοῦν.
Σημῶνεται κι' ἢ Παρνασσὸς
μαῖλ μὲ τὴν Δαρίδα,
καὶ φεύγουν Βούλγαροι θρασεῖς
καὶ βγάζουν ἀγουριδα.

Μὲς στὴν βοήν τῶν στάσεων τὸν ἀξιωματικῶν
δ Θεσσαλονίκης ἀπορεῖ μὲ τὸ Σερασκιέρντο,
καὶ μὲς στὴ Σάμη νικηταὶ στηλῶν τὸ κορμὶ τῶν
Ποταμιάνος ὁ τρανὸς μὲ τὸν Καββαλιέρντο,
κι' ἔπῳον τῶν ἀν' ἔπῳον θεόκτιστο κοιτῶν
δ Κορδοσιῶς συστρέβεται μὲ τὸν Ὀμπερ-Βανώνη.

Περὶ σχεδίων ἀράμπαξ
παντοῦ σκορποῦν ἔλη,
κι' ὁ τῆς Ἀσπιάδος Τσαρλαμπὰς
δόδρεται καὶ λλοῖαι.

Ὁ γέρον μου γλυκίτατε, ποῦ μοῦ γλυκομιλεῖς
καὶ Πρόεδρο προσωρινὸ μ' ἀφίνας τῆς Βουλῆς,
ἐγὼ πιστὰ σ' ἔδοῦλενα, καὶ τῶρα σ' ἰδὲ γερῶματα
μοῦ νάνεις τέτοια πράγματα;

Σὺ, ποῦ σοῦ πρέπει σ' τοὺς Ρωμηὸς νὰ γίνης καὶ Μισιάδος
κι' ἄρ καταγρήσης τὸ λαὸν, μὰ βλάτα τῆς Ἀσπιάδος.

Ἰδὲ τὴς τριτάς τὰς λευκάς
 κ' ἔμένα τοῦ δυναμοῦρου...
 μήπως δὲν εἶναι κ' ἡ Λευκάς
 ἀντίρου τῆς Ἡλείρου ;

Σηκώνεται μὲ μίσος
 κ' ἡ τῆς Λευκάδος γῆσος,
 καὶ ξεφρονίζει' στὸν παπποῦ,
 ἂν δὲν τὰνακαίση,
 πῶς μὲ τὸ κράτος τοῦ λοιποῦ
 θὰ κόψη κάθε σέξοι.

Ἔτσι, καθὼς ἱστορικῶν πληθὺς μᾶς βεβαίονε,
 σὲ χρόνος ἀρχαϊότητος μεγάλους κ' ἀγαποῦς,
 ἤθελε κάθε χώρα μᾶς νὰ κυβερνᾶται μόνη,
 κ' εἶχε δικό της Βασιλεῖα καὶ νόμους χωριστούς.

Κι' ἂν ἡ σήμερον Ἑλλάς
 ἔχη σχέσεις ἑμιλάς
 μὲ τὰς ἕνας τὰς Δυνάμεις, τοὺς Ἑγγλέζους καὶ τοὺς ἄλλους,
 μόνον μὲ τοὺς Ἑλληνας τῆς ἔχει σχέσεις ἀνωμόλους.

Ἄναψε κ' ἡ Θεσσαλία καὶ τὸν γέρο πολεμεῖ,
 κ' ἐκεῖ πέρα μαῦροι θρηνοὶ,
 καὶ μᾶς εἴχεται κ' ἐκείνη
 καλοτέρα κ' ὄγεια κ' ἀπὸ τοῖσπουρα σουμί.

Δημοψήφισμα μᾶς στέλλει
 μὲ θυμὸ καὶ στενοχώρια,
 καὶ ρητὸς μᾶς παραγγέλλει
 πῶς κ' ἀπὸ τῆς θὰ ζῆση χώρα.

Ὅρκους δρκίζονται παντοῦ σὲ προπατόρων πλικας,
 παντοῦ λαλοῦν ἐπιφανεῖς,
 μὲς' στήν Καρδίτῃ Ἀλαμανῆς,
 στήν Κόρινθο Ἀλαμάς.

Φεγγερολοῦν τὰ πέλαγ' στήν Τένεδο, στή Σάμο,
 καὶ κάθε κῆμα πάροχεται νὰ ξαπλωθῇ στήν ἄμμο
 ξεφρονῆτας δυναμίμδα φωνάζει στή Γραικία :
 ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη θαλασσός... πᾶν τὰ πρωτοδικεῖα.

Πρὸς τὸν λαὸν ὁ γέρος
 φωνάζει ἰδιαιτέρως.

Λαέ μου, τί σ' ἐποίησα καὶ τί μ' ἀναποδίδεις ;
 δὲν σκέπτεσαι πῶς κυβερνᾶ καὶ τὴν ὁ Κοροδόνις ;
 Ἔμει τὸν λαοπρόβλητον, λαέ μου, πῶς συγχέεις ;
 πρὸς τί, λαέ μου, μ' ἀπειλεῖς ;
 πῶς τὴν εἰκόνα δὲν φιλεῖς
 τοῦ γέρου, μὰ τὴν σελίεις ;

Γιαὶ νὰ πάρης τὸ βουνά ;
 γιαὶ νὰ κόψεις χάρβας,
 κ' ἐνὶ κορδόνι κυβερνᾷ
 σημαίας στήνευς μαύρας ;

Ἐγώ, ποῦ σ' ἐγαλούχησα μὲ τὸν θεσμὸν τὸ κήρυγμα,
 καὶ' στὸ δικό σου τὸ πλευρὸ
 ἔτρεξα πάντοτε νὰ βροῦ
 παρηγορία καὶ στήριγμα,
 ποτὲ μου δὲν ἐπίστευα, λαέ σανδοκράτη,
 νὰ πάθω τὰ παθήματα τοῦ Κόντε τοῦ Κορφιᾶτη.

Ἔχε λιγὰν ὑπομονή,
 πάψε τὴν τρικυμία,
 κ' ἴσως καὶ τώρα δὲν γενῇ
 κατάργησις καμμία.

ἴσως κ' ἀπὸ λησμονηθῶν μὲ τρόπο' στὸ καλάθι...
 λαέ μου, κάθε φρόνημα, κ' ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη.
 Μὲ τοῦτα τὰ νοσηήματα, λαέ μου, μὴ μὲ σπάνης...
 ἐγδομα ποῦ σου εἴματα κ' ἔμένα μου τὰ κάνει ;
 τὰ πεισμάτ' σου δὲν περνοῦν, ἐγδομα Ντεληγιάννης,
 πέρνω ξανά τὸν ἄλλον μου καὶ γέγορα μὲ χάνεις.

Ἐθρήνει δὲ κ' ὁ Φασουλῆς πυρὸς τὸ Πανελλήνιον
 καὶ πρὸς τὸν λαοπρόβλητον ἀνέκραξε Γροτῆσιον.

Πῶς τόσο μελαγχολικά
 μᾶς βλέπετε, Στρατηλάτη ;
 περιμμενε τὰ ξερηνικά
 νὰ πάθης τοῦ Κορφιᾶτη ;

Πρωτοδικεῖα καὶ νομοὺς
 πρὸς τὸ παρὸν παρτάτα,
 μὴ τοῦ λαοῦ σου τοὺς θυμοὺς
 παρῶν, ὑμπεῖτα.

Μὴν ἐκοιταξέσθης κας' αὐτοῦ φροδῶντας' στὸ νεράλι
 πολεμικά λοφία,
 καὶ' στὰ καλά καθοδόμενα' μπορεῖ νὰ πῆσθαι κάλι
 μὲ πλειονοψηφία.

Κι' ἐστριγγλίζει κ' ὁ Περικλῆς : ντυπάτε, πολεμάρχοι,
 ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη θαλασσός, καὶ κράτος δὲν ὑπάρχει.

Καὶ καμπόδασι ποικιλίας,
 μ' ἄλλους ἄλογους ἀγγελίας.

Διὰ σίχων χαιτεῖται κ' ὁ ε Ρωμῆος : μᾶς εφροσύνην
 τοῦ Στεφάνου Φωτιάδη τὸν υἱὸν τὸν Κοινοταῖνον,
 συγγραφέα' στὸ Παρίσι, νεανίσκον ροδῶν,
 ποῦ θὰ μείνη δι' ἄλλοιχ' στήν πυρὰν τῶν Ἀθηνῶν.
 Μ' ἔνα του λαμπρὸν βιβλίον μᾶς εἴμιση' ἐκεῖ πέρα
 καὶ τὴν ἐκοδοῦν τὴν πρώτην διαδέχεται δευτέρα,
 κ' ἀπὸ τώρα νέος νέος προυπόχεται νὰ βρῇ
 μέλλον εἰς τοὺς Παριούσιος ροδῶν, χροσοῦν, ἐρῶ.

Γεώργιος Γεννάδιος, ὁ μὴμης ἀδελφόν,
 δοτὶς ἀντιπροσώπευσε πᾶν ἱερὸν καὶ τίμιον,
 βιβλίον σπουδαῖστατον τοῦ Γῆστα Γενναδίου,
 ἐν' Ὀξωνίᾳ τυπωθὲν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

